

ایران می داند تو زنده‌ای؟

*حسن شکیب‌زاده

آزاده خلبان، حسین الشگری، پس از حجت‌الاسلام والمسلمین سید علی‌اکبر ابوتایبی، پدیده آزادگان هشت سال دفاع مقدس، شاخص ترین اسیر دوران جنگ تح�یلی عراق به مردم ایران است. دلاوری که اولین خلبان اسیر جنگ از آزاد شده از چگال متجاوزان بعث عراق است. او یکی از با استفاقت‌ترین نیویهای رزمی ایران بود که ۱۸ سال از بهترین ایام زندگی‌اش را در زندانیان عراق گذراند و در طول همه آن سالها، ایدی به بازگشت و ادامه زندگی داشت. ادامه زندگی‌ای که فقط ۱۱ سال به طول انجامید. آن هم در شرایط سخت و دشواری که همسر با وفا وی در کتاب خاطراتش (اینه صبوری) به گوشه‌هایی از آن اشاره می‌کند.

حسین شکری را بعد از گذشت دو سه‌ماهی از دوران اسارتی که هیچ خبری از سرنوشت چند، خانواده‌ش و آینده ندارد، چشم به سه سوار خود را کرده تا اردوگاه دائمی اش منتقل کند. او در خاطرات خودنوشته‌اش در کتاب ۴۱۰۰ می‌نویسد: «از داخل ماشین سدبایی گفت: "لشکری تو هستی؟" از صداشی او را شناختم؛ فرشید اسکندری، هم دوره خلبانی ام بود. نیگمان مرتب تذکر می‌داد حرف نزنیم، ولی این لحظات برای من خیلی مهم و شیرین بود. اولین بار بود پس از پانزده روز کلام فارسی من شنیدم.

- لشکری خیالت راحت باشد ایران می‌داند تو زنده‌ای».

لشکری پس از سالها تحميل رنج و درد بجانده از دوران اسارت سرانجام با ابرانی داده گفت: «از آزادی اش نمی‌شوند و یکار دیگر آرامش را در گوش و کنار کشوار و به بهانه مناسباتی‌های متوجه در تقویم از او باز کنم.

حمامه بزرگ و بی‌نظر ابوتایبی (سیدآزادگان) و لشکری (سیدالاسرا)، اتفاق رخوب کنند و نیز روزیت از دستور کار مسئولیتی که از قبل ایثار آنان که می‌زیاد رسیده اند، این حد مورد غفلت قرار گیرد. به عبارتی سرمایه‌های میلیاردی مردم ایران که هم سال در قالب بودجه‌های فرهنگی به جیب دستگاه‌های سازمانی و غیرسازمانی برویت و باربیت می‌رود کجا هزینه‌ی منزدگی است که فراموشی ایثار، رقیق زنده فراموشی شده‌اند؟ فراموشی ای که هم در گوش و کنار کشوار و به بهانه قهرمانان بزرگی است که فراموشی ایثار، فراموشی بخش اعظمی از فرهنگ و ایثار و مقاومت این سرزمین را به همراه دارد.

امروزها باز هم به بهانه سالروز ورود آزادگان، شعارهای همیشگی در حالی تکرار شد که متولیان امور برای خارج کردن مردم از گود نظام و تسویه حساب‌های حزبی و سیاسی، دست به تهیه و تولید انواع فیلم‌ها و سریال‌های هزینه‌ی بر می‌زندند اما برای معروفی و بیان مقاومت‌های ماندگار قهرمانان مردمی و حمامه‌ساز ملی این سرزمین، دچار فراموشی شده‌اند؛ فراموشی ای که هم مطمئناً تیجه‌اش، رقیق زنده فراموشی ایثار و مردانگی در سرزمین دلار مردان بی‌ادعا، خواهد بود.

قسمت دوم و پایانی

نشانخه‌ای، ما انگشت کوچکه او هم نمی‌شویم، ما کی باشیم که با امام مقاومه شویم؟

*بازگشت آرامش به اردوگاه غلامرضا مظفری: معمولاً در اسارت به اشکال مختلف اسرا را شکنجه داده و یا مورد ضرب و شتم قرار می‌داند. یکی از روزها در اردوگاه موصل ۳ شلوغ شده بود و سازمانهای عراقی بجهه‌ها را در دو سوت دف و سوت درگاه را کشاند و با ضربات شلاق به دن اسرا می‌زند.

در جریان این ضرب و شتم، قلاب شلاق یکی از سربازان عراقی بچشم یکی از زندانگان اهل پیغمبر خود و چشم روزی از کاسه‌ها بیرون افتاد در حالی که بچه‌ها حرکت آن را روی زمین می‌بدند.

این اتفاق که افتاد بجهه‌ها به خشم آمده و شروع کردند به شعار دادن علیه صدام و حمله به طرف عراقی‌ها که آنها بالا فصله فوار کرده و از آسایشگاه بیرون رفتند، اما بجهه‌ها که اعقا شتمگین شده بودند درهای آسایشگاه را زجا کردند و به داخل محوطه پرتاب کرده و وارد محوطه اردوگاه شده و با شعراهای الموت لسان خود، روب و خشتنی در جان عراقی‌ها اندادند که آنها مجبور به تیزآذی هواهی، بیسیم تیزآذی از سر اشند که منجر به شهادت چند تن از دوستان اش شد.

بجهه‌ها که کمی ساختند از دستور اردوگاه ام و خطا به اسراء گفت: شما چه می‌خواهید؟ بجهه‌ها به اتفاق هم اعلام کردند: حاج اقای ابوتایبی را که آنها هم بالا فصله رفت و ایشان را اوردند.

شاید باورش سخت باشد، اما به محض ورود ایشان به اردوگاه، انسگار آبی را بر روی آتش ریختند، بجهه‌ها اینها با شعارهای یکپارچه صلح علی محمد بار امام خوش آمد ایشان استقبال کرده و سپس همه ساکت شده و به حرفها و نصایح حاج اقا گوش دادند و یکار دیگر آرامش را در قالب بودجه‌های ایشان را ایجاد کردند.

* نقطه اشتراک!

علی بریل: روزهای اولی که در اسارت بودیم، درین بجهه‌ها مطری شده بود که از طرف عراقی صلیب سرخ کافر و مشکر هستند و حتی تیار باشند.

بیک روز که صیلی‌ها امدادن به اردوگاه، دیدیم که حاج اقا ایشان را ایجاد کردند و به آنها گذاشند که خورند، با دیدن این صحنه عصبانی شده و بعداً به سراغ حاج اقا رفتند و گفتند: با توجه به

عباس طاهرخانی: یک اسیری داشتیم به نام حسن... که

آدم ضعف النفسي بود و برای گرفتن سیگار و یا خوارش شما که عراقی‌ها، بجهه‌ها را می‌دانند، یا این سه امام را نمی‌دانند، بجهه‌ها را خوش آمد ایشان را ایجاد کردند، می‌ترسیند برخورد بکنند.

بجهه‌های ایشان پاپوش درست نکند، می‌ترسیند برخورد باشند.

وقتی این کار را انجام داد، چند تفری شدید و رفیق جلویش را گرفتیم و تهدید کردیم که اگر کارهای را ادامه دهی با تو برخورد خواهیم کرد.

او هم بلا فصله رفت و به عراقی‌ها گفته بود که ما اورا

زدایم و به صدام اناسرا گفته ایم.

فرمانده اردوگاه مرا خواست و گفت: چرا این کار را کرده ای؟

گفتم: این روز نبوده که او به شما گفته است.

گفت: پس چه طور بوده و من هم ماجرا را تعریف کرد.

فرمانده اردوگاه ما را به آسایشگاه بیکری متنقل کرد و وقتی

قولوی خوش حاج اقا رسید ایشان چند جلسه با حسن

صیحت کرد، بد از چند زدن روز او به حاج اقا گفته بود:

این کار را خواست و گفت: چرا این کار را کردند

این که اینها مشکر هستند شما چه طور با آنها سر یک میز

غذا می‌خورید؟

اینها می‌دانند: ما باید رفتار و کردار خود، اسلام را به

آنها معرفی کنیم و این امکان نباید باشند.

از طرفی اینها هم مثل می‌دانند و خدا را به خداوندی

ایران را ایجاد کردند.

اینها می‌دانند: ما هم مثل شما بود، من نوکوش بودم.

حاج اقای ابوتایبی هم می‌گویند: شما امام خمینی را

بد از یک سال، احمد شکنجه گرها عراقی گفته بود:

آن قدر حاج اقا هم می‌دانند که شکنجه گرها عراقی گفته بود:

زدایم، حجاج اقا هم از سایر نگهبانان اردوگاه بودند که اینها باز از هر اسیری که سوال می‌کنند، می‌خواهند، بحث کتاب دعا

در خود خواهند شد و از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌های ما انجام می‌داد. به طوری که وقتی بجهه‌ها

می‌زد، امکان نداشت بخششی از بین بجهه‌ها شکسته و یا فلاح

همه مرا از این بینند. این موضوع به مرور زمان ایشان را

رسیده بود و مستولین ایرانی به صلیب سرخ ایلان

در خدمت اسرا بود و هم بجهه‌ها بلکه مخالفانها

در حق بجهه‌های خارجی، اسرا به

اغر اتفاقی برای بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

نیز روزی به بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها می‌باشد. اینها باز از هر اسیری که می‌خواهد، بحث کتاب دعا

در حق بجهه‌ها می‌باشد. هر چند اینها

در حق بجهه‌ها م